תלמוד ירושלמי (ונציה) מסכת כתובות פרק ה [דף כט טור ב]

אף על פי שאמרו בתולה גוב' מאתי' ואלמנ' מנה אם רצה להוסיף אפילו מאה מנה יוסיף

נתארמלה או נתגרשה בין מן האירוסין בין מן הנישואין גובה את הכל

רבי אלעזר בן עזריה אומר מן הנישואין גובה את הכל מן האירוסין בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה שלא כתב לה אלא על מנת לכונסה

ב' רבי יהודה אומר רצה כותב לבתולה שטר של מאתים והיא כותבת לו התקבלתי ממך מנה ולאלמנה מנה והיא כותבת לו התקבלתי ממך חמשים זוז

רבי מאיר אומר כל הפוחת לבתולה ממאתים ולאלמנה ממנה הרי זו בעילת זנות

ג' נותנין לבתולה שנים עשר חדש משתבעה הבעל לפרנס את עצמה וכשם שנותנין לאשה כך נותנין לאיש לפרנס את עצמו ולאלמנה שלשים יום

הגיע זמן ולא נישאו אוכלות משלו ואוכלות בתרומה רבי טרפון אומ' נותנין לה הכל תרומה רבי עקיבה אומר מחצה חולין ומחצה תרומה

ד' היבם אינו מאכיל בתרומה עשתה ששה חדשים בפני הבעל וששה חדשים בפני היבם ואפי' כולם בפני הבעל חסר יום אח' בפני היבם אינה אוכלת בתרומה זו משנה ראשונה בית דין של אחריהן אמרו אין האשה אוכלת בתרומה עד שתיכנס לחופה

ה' המקדיש מעשה ידי אשתו הרי זו עושה ואוכלת . המותר, רבי מאיר אומר הקדש רבי יוחנן הסנדלר אומר חולין

ו' אילו מלאכות שהאשה עושה לבעלה: טוחנת ואופה ומכבסת ומבשלת ומיניקה את בנה ומצעת המיטה ועושה בצמר

הכניסה לו שפחה אחת לא טוחנת ולא אופה ולא מכבסת

שתים לא מניקה את בנה

שלש אינה מצעת את המיטה

ארבע יושבת בקתידרא

רבי אליעזר אומר אפי' הכניסה לו מאה שפחות כופה לעשות בצמר שהבטלה מביאה לידי זימה

ז' רבן שמעון בן גמליאל אומר אף המדיר את אשתו מלעשות מלאכה יוציא ויתן כתובה שהבטלה מביאה לידי שיעמום

ח' המדיר את אשתו מתשמיש המיטה בית שמאי אומרים שתי שבתות ובית הלל אומ' שבת אחת התלמידים יוצאין ללמוד תורה שלא ברשות שלשים יום הפועלים שבת אחת העונה האמורה בתורה הטיילין בכל יום הפועלים שתים בשבת החמרים אחד בשבת הגמלין אחד לשלשים יום הספנין אחד לששה חדשים דברי רבי אליעזר

ט' המורדת על בעלה פוחתין לה מכתובת' שבעה דינרין בשבת רבי יהודה אומר שבעה טרפעיקין

י' עד מתי הוא פוחת? עד כנגד כתובתה רבי יוסי אומ' לעולם הוא פוחת והולך שאם תפול לה ירושה ממקום אחר יגבה אותה ממנה

וכן המורד על אשתו מוסיף לה על כתובתה שלשה דינרין בשבת רבי יהודה אומר שלשה טרפעיקין

יא' המשרה את אשתו על ידי שליש לא יפחות לה מקביים חטים או מארבעת קבין שעורין אמר רבי יוסי לא פסק שעורים אלא רבי ישמעאל שהיה סמוך לאדום

יב' ונותן לה חצי קב קיטנית וחצי לוג שמן וקב גרוגרות או מנה דבילה ואם אין לו פוסק לעומתן פירות ממקום אחר ונותנין לה מיטה ומפץ ואם אין לו מיטה מפץ מחצלת ונותנין לה כפה לראשה וחגור למתניה ומנעל ממועד למועד וכלים של חמשים זוז משנה לשנה ואין נותנין לה לא חדשים בימות החמה ולא שחקים בימות הגשמים אבל נותנין לה כלים של חמשים זוז בימות הגשמים והיא מתכסה בלאותיהן בימות החמה והשחקין שלה

יג' נותנין לה מעה כסף לצרכיה ואוכלת עמו לילי שבת ואם אין נותן לה מעה כסף לצרכיה מעשה ידיה שלה ומה היא עושה לו משקל חמש סלעים שתי ביהודה שהן עשר סלעים בגליל או משקל עשר סלעים ערב ביהודה שהן עשרים סלעים בגליל ואם היתה מיניקה פוחתין לה ממעשה ידיה ומוספין לה על מזונותיה במה דברים אמורים בעני שבישראל אבל במכובד שבישראל הכל לפי כבודו

אף על פי שאמרו בתולה גובה מאתים כו' במה הוא מתחייב לה? לא כן רבי יוחנן ור' שמעון בן לקיש תריהון אמרין הכותב שטר חוב על חבירו בחזקת שהוא חייב לו ונמצא שאינו חייב ליתן לו

... רוצה הוא ליתן כמה וליקרות חתנו של פלוני

עד כדון כשפסק מן האירוסין, פסק מן הנישואין?

רוצה הוא ליתן כמה בתשמישה שהוא ערב

עד כדון כשבעל, לא בעל?

רוצה הוא ליתן כמה על קיניינו שהוסיף.

[פסק מן האירוסין פסק מן הנישואין ולקרו' חתנו של פלוני כבר הו' בראוי תשמיש אין בו קניין לא הוסיף מיכן]

רוצה הוא ליתן כמה ולא תחזור בה

ויכולה היא? לא כן תני האיש אינו מוציא אלא לרצונו!

אמר רבי אבין מעיקא היא ליה, הוא משבק לה.

תני כשם שהבעל פוסק כך האב פוסק. אלא שהבעל מזכה בכתב. והאב אינו מזכה אלא בדברים. ובלבד דברים שהן נקנין באמירה. היך עבידא? גידול בשם רב

כמה אתה נותן לבנך? כך וכך. כמה אתה נותן לבתך? כך וכך. כיון שקידשה, זכת בין הבנות. אמר רבי חייה בר יוסף אשכח גידול רביתא, ומר זעירתא!!

אלא כיני: כמה אתה נותן לבנך? כך וכך. וכמה אתה נותן לבתך, כך וכך. כיון שקידשה, זכתה הבת בין הבנות והבן בין הבנים

אמר רבי זעירא והדא היא זעירתא?! לא נמצא קונה אשה ומטלטלין, בשוה פרוטה, ואין אדם קונה שתי נשים בשוה פרוטה!! ומה בין אדם קונה קרקע וכמה מטלטלין בשוה פרוטה, שכן אדם קונה שתי קרקעות בשוה פרוטה. ..תאמר אשה ומטלטלין ...ואין אדם קונה שתי נשים בשוה פרוטה! *

רבי בא בר חייה בשם רבי יוחנן: כמה אתה נותן לבנך כך וכך. כמה אתה נותן לבתך כך וכך. כיון שקידשה זכת הבת בין הבנות והבן בין הבנים. ובלבד מן הנישואין הראשונים. ותייא כיי דמר רבי חנניא המשיא את בנו בבית זכה בבית. ובלבד מן הנישואין הראשונים. תני רבי הושעיה זכה במטלטלין ולא זכה בבית. ופליג. רבי ירמיה בשם רבי אבהו: תיפתר שהיה אוצרו של אביו נתון שם. רבי חזקיה בשם רבי יהושע בן לוי לכן צריכה אפילו

שאולין מן השוק. אמר רבי אבהו אם אמר לו לשאילה, לא זכה בהן. אתא עובדא קומי רבי יעקב בי רבי בון והורי כרבי אבהו. אמר רבי זעירא עיקרא לית לה תימיליוסים, ורבנין בנין וסלקון עלה?!

את אמר האב פוסק על ידי בתו. אפילו בוגרת? נישמעינה מן הדא האב פוסק על ידי בתו. ולא אשה על ידי בתה. ולא אח על ידי אחותו. שנייא היא אחותו בין שהיא נערה בין שהיא בוגרת? וכא לא שנייא בין שהיא נערה בין שהיא בוגרת.

רבי בא קרטיגנא בעא אפי' אחר? ,אמרין אפילו בוגרת, אחר, נישמעינה מן הדא: האב פוסק על ידי בתו. לא אשה על ידי בתה. לא אח על ידי אחותו, כל שכן בוגרת.

[אף למדת הדין כן. תן בתך לפלוני, ואני אתן לך כך וכך. קח שדה פלוני ואני נותן לך כך וכך]

כיני מתניתא: שלא הוסיף לה אלא בשביל חיבת לילה הראשון שבעל. בעל, גירשה, והחזירה, ועדיין חיבת לילה הראשון קיימת. בעל, מת, ונפלה לפני יבם, אדיין חיבת לילה הראשון קיימת.

רבי יעקב בר אחא רבי אלכסא בשם חזקיה הלכה כר' אלעזר בן עזריה שאמר נתאלמנו או נתגרשו מן האירוסין גובה מאתים מן הנישואין גובה את הכל. ר' חנניה אמר הלכה כרבי אלעזר בן עזריה. א"ר אביי אמרו לר' חנניה צא וקרא!

ר' יונה ר' זעירא בשם רבי יונתן אמר הלכה כר' אלעזר בן עזריה. רבי יוסה רבי זעירא בשם רבי יונתן אמר אין הלכה כרבי אלעזר בן עזריה.

אמר רבי יוסי סימן היה לן דחזקיה ורבי יונתן שניהן אמרו דבר אחד. דתני מי שהלך בנו למדינת הים ושמע עליו שמת ועמד וכתב כל נכסיו לאחר ואחר כך בא בנו מתנתו קיימת. רבי שמעון בן מנסיא אומר אין מתנתו קיימת שאילו היה יודע שבנו קיים לא היה כותבן. ומר ר' יעקב בר אחא הלכה כרבי אלעזר בן עזריה. והיא דרבי אלעזר בן עזריה והיא דרבי שמעון בן מנסיא.

ומר רבי ינאי אמר לרבי חנינה צאי קרא .ואמר רבי יוסי בר זעירה בשם רבי יונתן אין הלכה כרבי אלעזר בן עזריה. וכן נפק עובדא כרבי לעזר בן עזריה

ה"ב הלכה ב' רבי יהודה אומר אם רצה כותב כו' מיסבר סבר ר' יהודה אין פוחתין לבתולה ממנה ולאלמנה מחמשים זוז. ויכתוב כן משעה ראשונה? אלא בפוחת והולך. ויכתוב שנתקבלתי ממך כך וכך? אשכח תני בר קפרא שנתקבלתי ממך כך וכך.

אמר רבי יוחנן לא אמר רבי יודה אלא בסוף אבל בתחילה אף רבי יודה מודה.

אין הוא בתחילה? ואין הוא בסוף?

חברייא בשם רבי יוחנן עד שלא בעל ומשבעל. רבי זעירא בשם רבי יוחנן עד שלא כנס ומשכנס. לא בעל וגירשה והחזירה, היא בתחילה? היא בסוף?

ואי זו היא אשה ואי זו היא פילגש? ר' מאיר אומר אשה יש לה כתובתה פילגש אין לה כתובה רבי יודה אומר אחת זו ואחת זו יש לה כתובה אשה יש לה כתובה ותנאי כתובה פילגש יש לה כתובה ואין לה תנאי כתובה רבי יודה בשם רב זו דברי רבי מאיר ורבי יהודה אבל דברי חכמים נושא אדם אשה ומתנה עמה על מנת שלא לזונה ולפרנסה ולא עוד אלא שתהא זונתו ומפרנסתו ומלמדתו

תורה מעשה בר' יהושע בנו של ר' עקיבא שנשא אשה והתנה על מנת שלא לזון ושלא לפרנס ולא עוד אלא שתהא זונתו ומפרנסתו ומלמדתו תורה וכיון שבאו שני רעבון וחלקו הנכסים ביניהן התחילה קובלת עליו לחכמי ישראל אמר להן היא נאמנת עלי יותר מן הכל אמר להן בודאי כך התניתי עמו אין אחר קניין כלום

הלכה ג' נותנין לבתולה שנים עשר חדש. תני הבגר בשעה שנים עשר חדש אמר רבי הילא תני תמן נותנין לבגר שנים עשר חדש, ונותנין לה קידושין ולאלמנה, שלשים יום. תנינן נותנין לבתולה שנים עשר חדש, ואת אמר אכין?! רבי אבין בשם רבי הילא: לאחר בוגרה שנים עשר חדש, נותנין לה קידושין שלשים יום.

עשת שנים עשר חדש לפני הראשון, ואחר כך בא השני, אמר לה לא כבר הימתנתי? יכולה היא לו' חיבתו עלי מן הבחור !

הוא אלמון והיא בתולה והוא בעא מיסב, יכולה היא לומר חיבתו עלי מן הבחור !

הוא בחור והיא אלמנה והיא בעיא מיסב, יכול הוא מימר חיבתה עלי יותר מבתולה !

היא קטנה ורוצה להגדיל שומעין לה

הגיע זמן ולא נישאו, אוכלות משלו ואינם אוכלות בתרומה. מתו בעליהן, אוכלות משלו ואוכלות בתרומה. אמר שמואל אחוי דרבי ברכיה והוא ששלם הזמן ברביעי. ששלם הזמן בשלישי בחמישי, רבי חמא בר עוקבא בשם רבי יוסי בי רבי חנינה ולוי תריהון אמרין: נעשה כמי שחבשוהו סופרים שאסרו לישא אשה בשלישי

אמר רבי יהושע בן לוי: אם היתה עיכובה מחמתו, ניזונת משלו. תני רבי טרפון אומר נותנין לה הכל תרומה שהתרומה מצויה בכל מקו'. רבי עקיבה אומר מחצה חולין ומחצה תרומה שהנשים מצויות לטמא טהרות. תני רבן שמעון בן גמליאל אומר כל מקום שהזכיר תרומה נותנין לה כפליים בחולין .

ד' היבם אינו מאכיל בתרומה כו' אמר רבי ירמיה תני תמן היבמה כל שלשה חדשים ניזונת משל בעלה. עמד יבמה בדין וברח ניזונות משלו. חלה כמי שברח דמי.

והלך לו למדינת הים כמי שברח. אלמנה שאמרה הרי אני מיגדת אלמנותי בבית בעלי שומעין לה.

רבי יוסי בשם רבי הילא האומר איני חולץ כאילו אומר איני מגרש. אמר רב זבדא הורי רבי יצחק האומר איני חולץ כאומר איני מגרש.

עשת ששה חדשים לפני הבעל וששה חדשים בפני היבם אינה אוכלת בתרומה. ולא סוף דבר ששה חדשים לפני היבם אלא אפילו כולם בפני היבם חסר יום אחד אינה אוכלת בתרומה.

מתניתי' לא כמשנה הראשונה ולא כמשנה האחרונה אלא כמשנה האמצעית. דתני בראשונה היו אומרים ארוסה בת ישראל אוכלת בתרומה דהוון דרשין וכהן כי יקנה נפש קניין כספו. דלא כן מה בין קונה אשה ובין קונה שפחה? חזרו לומר לאחר שנים עשר חדש לכשיתחייב במזונותיה. בית דין של אחרון אמרו לעולם אין האשה אוכלת בתרומה עד שתיכנס לחופה. וכבר שלח רבי יוחנן בן בגבג אצל רבי יהודה בן בתירה לנציבין אמרו משמך שארוסה בת ישראל אוכלת בתרומה?! שלח אצלו ואמר לו מוחזק הייתי בך שאתה בקי בסיתרי תורה אפילו לדרוש בקל וחומר אין את יודע! מה אם שפחה כנענית שאין הביאה קונה אותה להאכילה בתרומה הכסף קונה

אותה להאכילה בתרומה אשה שהביאה קונה אותה להאכילה בתרומה אינו דין שיהא הכסף קונה אותה להאכילה בתרומה ומה אעשה והן אמרו לעולם אין האשה אוכלת בתרומה עד שתיכנס לחופה וסמכו להם מקרא כמה שנאמר כל טהור בביתך יאכלנו

אמר רבי יודן הרי זה קל וחומר שיש עליו תשובה דו יכיל מימר ליה לא אם אמרת בשפחה כנענית שהיא נקנית בחזקה תאמר בזו שאינה נקנית בחזקה וכל קל וחומר שיש עליו תשובה בטל קל וחומר

ה' המקדיש מעשה ידי אשתו כו' רבי מאיר אומר הקדש, כשלו. ורבי יוחנן הסנדלר אומר חולין, כשלה.

רבי שמעון בן לקיש אמר במותר מה' סלעים פליגין. תיפתר לה במעלה לה מזונות, ואינו נותן לה מעה כסף לצרכיה. ונותנין? אם נותנין לה מעה כסף לצרכיה, אין מעשה ידיה שלה

רבי יוחנן אמר במותר אחר מיתה פליגין. דו אמר ליה בשאינו מעלה לה מזונות. אבל אם מעלה לה מזונות, דברי הכל קדשו.

אמר רבי זעירא תני תמן מסייע ליה לרבי יוחנן: במה דברים אמורים בשאינו מעלה לה מזונות אבל אם היה מעלה לה מזונות דברי הכל קדשו

ואין כל מה שיש לאשה משועבד לאיש לאכילת פירות?! רבי שמואל בר רב יצחק אמר מעשה ידים ביניהון. ר' מאיר אומר מעשה ידים ראויין לקדש משעה ראשונה. רבי יוחנן הסנדלר אומר אין מעשה ידים ראוים לקדש משעה ראשונה. מה שאירש מאבא היום מכור לך מה שאעלה במצודתי היום מכור לך דבריו קיימין רבי אבהו בשם רבי יוחנן בלווה לתכריכי אביו והוא שיהא חולה אביו או מסוכן ר' אבהו בשם רבי יוחנן והוא שתהא מצודה פרושה בפניו. ומר ר' אבהו בשם רבי יוחנן אף לקודש לא קדשו. למה? מפני המחלוקת רבי מאיר ורבי יוחנן הסנדלר. אומר, שנייא היא הקדש, מצודה שאינה מצויה. לא תיקנו דשלב"ל רק מפני כבוד אביו

אמר רבי יוסי לרבי יעקב בר אחא: נהיר דהויתון אמרין את ורבי ירמיה בשם רבי שמעון בן לקיש: מאן תני הקדש מצודה שאינה מצויה? מחלוקת רבי מאיר ורבי יוחנן הסנדלר. היו, רעיון רעיון אית ליה לר"ש בן לקיש

ר' ירמיה בעא המקדיש מעשה ידי עבדו והיה צייד מהו? נישמעינה מן הדא המקדיש את עבדו, הוא קודש ומעשה ידיו חולין. מעשה ידי עבדו, הוא חולין ומעשה ידיו הקדש

אמר רבי יוחנן הקוטע ידי עבדו של חבירו רבו נוטל נזקו צערו בושתו ופגמו והלה יצא ויתפרנס בצדקה. והא תני המקדיש את עבדו יוצא הוא לפרנסה מהו והשאר קודש אמר רבי בא בר ממל לא על דעתו שימות יותר מן העבדים לא כן אמר רבי יוחנן הקוטע ידי עבדו של חבירו רבו נוטל נזקו צערו בושתו ופגמו והלה יצא ויתפרנס בצדקה רבנין דקיסרין בשם ר' אחא מצווין ישראל לפרנס קיטעין אפילו עבדים רבי יוחנן מן כל מה דהוה אכיל יהיב לעבדיה והוה קרי עלוהי הלא בבטן עושני עשהו ויכוננו ברחם אחד

ו' אילו מלאכות שהאשה עושה לבעלה כו' תני שבעה גופי מלאכות מנו והשאר לא צרכו חכמים למנותן מניקה את בנה. אמר רבי חגיי לא אמר אלא בנה, הא תאומים לא?! ולמה אמר בנה? שלא תיניק בן חבירתה. כהדין דתני אין האיש כופף את אשתו שתניק בנו של חבירו ולא האשה

כופה את בעלה שתניק בן חבירתה. נדרה שלא להניק את בנה בית שמאי אומרי' שומטין את הדד מתוך פיו ובית הלל אומרים כופין אותה. נתגרשה אין כופין אותה. במה דברים אמורים? בזמן שאינו מכירה אבל אם היה מכירה כופין אותה ונותנין לה שכרה שתניק את בנה. כמה יהא לו ויהא מכירה רבי ירמיה בשם רב שלשה חדשי' והוה ר' זעירא מסתכל ביה אמר ליה מה את מסתכל בי נימר לך מן ההיא דשמואל דאמר שמואל שלשה ימים שמואל כדעתיה שמואל אמר חכים אנא לחייתא דילדין לי רבי יהושע בן לוי אמר חכים אנא לגזורה דגזרין לי רבי יוחנן אמר חכים אנא לנשייא דצבתין עם אימא

תני יונק התינוק והולך עד עשרים וארבעה חדשים מיכן והילך כיונק שקץ דברי רבי אליעזר ורבי יהושע אומר יונק והולך אפילו ארבע וחמש שנים פירש אין מחזירין אותו עד איכן רבי יעקב בר אחא רבי ירמיה בשם רב מעת לעת רבי חזקיה רבי אבהו בשם רבי יהושע בן לוי שלשה ימים מעת לעת תני מעת לעת רבי חזקיה רב במה דברים אמורים בזמן שפירש מתוך בוריו אבל אם פירש מתוך חולייו מחזירין אותו מיד כשאינו של סכנה אבל אם היה של סכנה אפילו לאחר כמה ימים מחזירין אותו

הכניסה. אמר רבי שמואל בר רב יצחק לא סוף דבר הכניסה אלא אפילו היא ראויה להכניס כהדא דתני אשתו עולה עמו אבל לא יורדת עמו. אלמנה ובניה יורדין אבל לא עולין. הפועלין עולין אבל לא יורדין. הבת לא עולה ולא יורדת.

ותכניס שפחה לכל הדברים? אמר רבי חייה בר יודה מפני חיים של שפחה. אמר ר' בון על ידי שהדברים הללו של ביזיון לפיכך תלו אותן בשפחה. אמר רבי יודה בי רבי בון שאין דרך האשה להיות יושבת בטילה בתוך ביתו.

רב הונא אמר אפילו הכניסה לו מאה שפחות כופה לעשות לו דברים של יחיד מהו דברי' של יחיד סכת לו את גופו ומרחצת לו את רגליו ומוזגת לו את הכוס.

למה? משום שהיא חייבת לעשות לו. או משום שאינן ראויין להשתמש בשפח'. מה נפק מן ביניהון? הכניסה לו עבדים. אין תימר משום שאין ראויין להשתמש בשפחה, הרי הכניסה לו עבדים! הוי לית טעמא, אלא משום שהיא חייבת לו

ר' אבודימא בצפרין בעי קומי רבי מנא לא מסתברא משום שהיא חייבת לו אמר לו אוף אנא סבר כן

ותני כן כופה לעשות בצמר אבל לא בפשתן מפני שהיא מסרחת את הפה ומשלבקת את השפיות

הלכה ז' רבן שמעון בן גמליאל אומר אף המדיר את אשתו כו '

הלכה ח' המדיר את אשתו מתשמיש המיטה כו' בית שמאי אומרים שתי שבתות כימי לידת נקיבה ובית הלל אומרים שבת אחד כימי לידת זכר או כימי נדתה התלמידים יוצאין לתלמוד תורה שלא ברשות בתיהן שלשים יום הא ברשות בתיהן אפילו כמה רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יונתן וישלחם לבנונה עשרת אלפים לחדש אמר רבי אבין חיבב הקדוש ברוך הוא פרייה ורביה יותר מבית המקדש מאי טעמא חדש יהיו בלבנון ושנים חדשים בביתו

רב אמר: הבאה והיוצאת חדש בחדש לכל חדשי השנה

הכא את אמר שבת אחד, וכא את אמר פעמיים בשבת?!

תני בר קפרא הפועלין יוצאין למלאכתן שלא ברשות בתיהן שבת אחד.

העונה האמורה בתורה. אית תניי תני ששאר זה דרך ארץ. עונה זה המזון. אית תניי תני עונה זה דרך ארץ. שאר זה המזון. מאן דמר שאר זה דרך ארץ. איש איש אל כל שאר בשרו. עונה זה המזון ויענך וירעיבך. מאן דמר שאר זה המזון וימטר עליהם כעפר שאר. עונה זה דרך ארץ אם תענה את בנותי זה דרך ארץ

רבי ליעזר בן יעקב פתר קרייה שארה כסותה שתהא הכסות לפי השאר שלא יתן לה את הילדה לזקינה ולא את הזקינה לילדה כסותה ועונתה שתהא הכסות לפי העונה שלא יתן של קייץ בימות הגשמים ולא של גשמים בקייץ. מנא לה מזון? מה אם דברי' שאין בהן קיום נפש אינו רשאי לימנע ממנה דברים שהן קיום נפש לא כל שכן מנא לה עונה? מה אם דברים עד שלא נישאת לכאן משעה ראשונה אינו רשאי לימנע ממנה דברים שנישאת לכאן משעה ראשונה לא כל שכן

ממנחה ששלח יעקב אבינו לעשו אחיו, למד רבי אליעזר. ששילח לו כדרך הארץ עזים מאתים ותיישים עשרים. חד לעשרה. רחלים מאתים ואילי' עשרים חד לעשרה. גמלים מיניקות ובניהם שלשים אמר רבי ברכיה הן על ידי שהוא צנוע בתשמישו לפיכך לא פירסמו הכתוב. פרות ארבעים

ופרים עשרה חד לארבע. דאינון לעיי. אתונות עשרים ועיירים עשרה חד לתרי דאינון לעיי.

רבי ירמיה בעא אילין תלמידי חכמים לא מסתברא מיעבדינון בטילין? אמר ר' מנא לא מסתברא דלא כאספון, שהן יגיעין יותר.

רב אמר אוכלת עמו מלילי שבת ללילי שבת בלשון נקייה

ט' המורדת על בעלה פוחתין לה מכתובתה שבעה דינר בשבת רבי יהודה אומר שבעה טרפעיקין הלכה י' עד אימתי הוא פוחת עד כנגד כתובתה כו' הכא את מר שבעה והכא את מר שלשה אמר רבי יוסי בר חנינא היא על ידי שהיא חייבת לו שבע הוא פוחת ממנה שבעה והוא על ידי שהוא חייב לה שלשה הוא מוסיף לה שלשה הגע עצמך שהכניסה לו עבדים הרי אינה חייבת לו כלום הגע עצמך שהתנה עמה לא שאר ולא כסות ולא עונה הרי אינו חייב לה כלום מאי כדון? דמר רבי יוחנן צערו של איש מרובה יותר הן האשה הדא הוא דכתיב ויהי כי הציקה לו בדבריה כל הימים ותאלצהו מהו ותאלצהו אמר רבי יצחק בר לעזר שהיתה שומטת עצמה מתחתיו ותקצר נפשו למות הוא קצרה נפשו למות היא לא קצרה נפשה למות. ויש אומרים שהיתה עושה צורכה באחרים.

*כל שכן דתבע. דאמר רבי נחמן בשם רבי נחמן האבר הזה שבאדם הרעיבתו השביעתו. השביעתו הרעיבתו

וכרבי אליעזר עד כמה הוא פוחת? נישמעינה מן הדא: תני רבי חייה ארוסה וחולה נדה ושומרת יבם כותבין לה איגרת מרד על בעלה מה אנן קיימין? אם כשמרדה עליו והיא נדה, התור' המרדתה עליו! אלא כן אנן קיימין שמרדה עליו עד שלא באת נידה, ובאת לנידה. הרי אינה ראויה למרוד, ואת אמר כותבין, וכא פוחת אף בספן

מה מיפחות מפרא פרנון דידה? נישמעינה מן הדא רבי יוסי אומר לעולם הוא פוחת והולך שמא תפול לה ירושה ממקום אחר ויחזור ויגבה ממנה לא אמר אלא ירושה דבר שאינו מצוי, הדא אמרה אפילו לפחות מפרא פרנון דידה פוחת.

רבי זעירא בשם שמואל כותבין איגרת מרד על הארוסה ואין כותבין איגרת מרד על שומרת יבם. והתני רבי חייה נידה וחולה ארוסה ושומרת יבם כותבין לה איגרת מרד על כתובתה! כאן כמשנה הראשונה כאן כמשנה האחרונה. אמר רבי יוסי בר בון אפילו תימר כן כמשנה אחרונה. בית דין שאחריהן מתירין בה ארבע שבתות והיא שובר' כתובתה ויוצאה

רבי חנינה בשם רבי ישמעאל בי רבי יסא היוצאה משם שם רע אין לה בליות. מורדת יש לה. רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי המורדת והיוצאת משם שם רע אין לה לא מזונות ולא בליות.

אמר רבי יוסה אילין דכתבין "אין שנא אין שנאת" תניי ממון ותניין קיים

יא' המשרה את אשתו על ידי שליש כו' מהו סמוך לאדום לדרומה

יב' נותן לה חצי קב קטנית וחצי לוג שמן כו' א"ר מנא מנה וארבע ריטלין נותן לה כר נר ופתילה כוס וחבית וקדירה

רבי יוסי אמר כר אין לה שאין נשי העניים ישינות על הכר

רבי חייה בשם רבי יוחנן הותירה מזונות שלה. הותירה בליות שלה. הדא דתימר באשת איש, אבל באלמנה בין שהותירה מזונות בין שהותירה בליות שלה

יג' נותן לה מעה כסף לצרכיה, והיא אוכלת עמו מלילי שבת ללילי שבת כו' דברים אמורים לשון נקי. שמעון בר

בא בשם רבי יוחנן אכילה ממש. על דעתיה דרב אוכלת משלה. על דעתיה דר' יוחנן אוכלת משלו.*

יין אין לה שאין עניות ישראל שותות יין. ועשירות שותות? והתני מעשה במרתא בת בייתוס שפסקו לה חכמים סאתים יין בכל יום ובית דין פוסקין יין? אמר רבי חייה בר אדא על שום זנות יין ותירוש יקח לב

והא תנינן אם היתה מניקה פוחתין לה ממעשה ידיה ומוסיפין לה על מזונותיה מהו מוסיף רבי יהושע בן לוי אמר יין שהוא מרבה את החלב רבי חזקיה רבי אבהו בשם רבי יוחנן אף לתבשילה פסקו. אף על פי כן קיללה אותן ואמרה להן כך תתנו לבנותיכם! אמר רבי אחא ועינינו אחריה אמן

אמר רבי אלעזר בר צדוק אראה בנחמה אם לא ראיתיה מלקטת שעורי' מבין טלפי סוסים בעכו וקראתי עליה הפסוק הזה הרכה בך והענוגה וגו' אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן וגו' והתני מעשה במרים בתו של שמעון בן גוריון שפסקו לה חכמים בחמש מאות דינר קופה בשמי' בכל יום ולא הית' אלא שומרת יבם אף על פי כן קיללה אותן ואמרה להן ככה תתנו לבנתיכם אמר רבי אחא ועינינו אחריה אמן אמר ר' אלעזר בר צדוק

אראה בנחמה אם לא ראיתי' קשורה בשערה בזנב הסוס
בעכו וקראתי עליה הפסוק הזה הרכה בך והענוגה כו'